

אשדות

עלון אשדות יעקב איחוד

פזמון קיומי

מילים: רפי וייכרט

קבל את זה לאט, קבל את זה יפה,
זה מסתמך קמעה בזוית הפה,
זה מסתמך קמעה בזוית העין,
קבל את זה יפה, קבל את זה עדין.

ראה איך זה בפנים, ראה איך זה בחוץ,
קבל את זה חזק, קבל את זה נחוץ,
הרי אפה יודע שאין לזה סבה,
קבל את זה בצחוק, קבל זאת בחבה.

קבל את זה היום, קבל את זה מחר,
כי זה ממשיך כך עד שזה נגמר,
כי זה ממשיך כך עד שזה נפסק,
קבל את זה חלש, קבל את זה חזק.

קבל את זה אתי, קבל זאת בלעדי,
קבל את זה כמת, קבל את זה כחי,
כי זה יגמר אותך כמו שזה התחיל,
קבל בהבנה, קבל את זה רגיל.

עלון מס' 1500 – 25/8/17

אשדות יעקב איחוד

עמוס גל בנם של פרידה וצבי ז"ל

נולד : 21/10/1944 - ד' תשרי ה'תשי"ה
נפטר : 06/08/2017 - י"ד אב ה'תשע"ז

עמוס הוא בנם האמצעי של פרידה וצבי גולדברג, אחיו הצעיר של אברמיק (טופליה) ז"ל ואחיו הבוגר של איציק יבלי"א. כמו שאר בני גילו הוא גדל בקיבוץ הגדול והפורח אשדות יעקב, בכתה בה היה רוב גדול של בנים, עם מעשי פְּרָחֹת שכללו סחיבת מכוניות. לאחר סיום ביה"ס היסודי באשדות, הוא למד ביבית-ירח'. לימודי חקלאות לא ממש מעניינים אותו, והוא מגלה עניין במכונאות, אבל מאחר ולביה"ס המקצועי כבר אחר את המועד, יצא שהתחיל לעבוד בגיל די צעיר במוסך האזורי עד גיוסו לצה"ל. בצבא הוצב לחטיבת הנח"ל, שם עבר קורס מפי"ם וגם קורס צניחה. לאחר השחרור רצה מאוד לעזוב את אשדות כדי לחיות בקיבוץ "גרופית" אשר בערבה שמשך את ליבו מאוד, אלא שאז הגיע לאשדות גרעין "פְּסָגוֹת", הזכור לטוב, שהיה מיועד לקבוץ יַפְתָּח בגליל, ואחת הבנות, אִירִית פֶּץ שָׁמָה, יתפסה אותו, וכך נשארו שניהם כאן, לשמחת ההורים והקבוץ כולו.

עוד בטרם הכיר את אשתו, הספיק עמוס ליטול חלק במלחמת ששת הימים במהלכה לחם במסגרת הצנחנים על שחרור ירושלים. בבית האחרון בשיר "ירושלים שלי" מתוך המחזמר שכתב דן אלמגור והלחינה נורית הירש נכתב: "אמר החייל מאשדות יעקב ירושלים שלי, הייתי בה פעם בבוקר של שכול, סמטה וצלף בצריח משמאל, מאז לא חזרתי – פשוט לא יכול, אבנר וגדי – שניהם בשבילי, ירושלים שלי". על פי עדותו של דן אלמגור לעמוס, ההשראה לכתיבת הבית הנ"ל, נבעה מסיפורו של עמוס גל שפורסם בעתון 'דבר' עת חזר מהמלחמה ההיא עם מפת ירושלים השלמה ומדליון שקיבל מהמג"ד בטקס שחרור ירושלים. אשדות היתה אחד הקבוצים המופגזים ביותר ב"מלחמת ההתשה" ובתיקו של עמוס מצאתי כתבה מעתון "דבר", בה מתואר ההרס שגרם פגז בקוטר 25 ליטראות שחדר את גג הרעפים של דירתו כשהוא לשווא מנסה למצוא את המדליון ומפת ירושלים השלמה שכל-כך היה גאה בהם.

עמוס ואירית נישאו ב-1969 ובהזדמנות חגיגית זו החליטו האחים גולדברג לעֶבְרָת את שם משפחתם לְגַל. לאחר שנה נולדה הבת הבכורה רָוִית וכעבור 4 שנים הבת השניה מוֹרֵן. עמוס מנסה למצוא את מקום העבודה הנכון בשבילו, ובאמצע 1973 הוא נשלח למדרשת רופין כדי לעבור קורס בְּמִסְגְרוֹת.

באותן שנים הוא מגלה את הכתיבה. עמוס אוהב לכתוב בהומור, המזכיר את סגנונו של הסופר האמריקאי דיימון רניון (ברנשים וחתיכות) וכן אוהב לצלם. בראיון לעיתון "בעמק וברמה" הוא מספר על תחביבו כבשלת המשפחתי, בייחוד לקראת שבת. בעיתוני "לאשה" הוא מגלה עניין דווקא במדורי הבישול והטיולים ואוהב לפתור תשבצי הגיון. לאחר כל טיול, עם אירית כמובן, הם עורכים ערב שקופיות המביא אלינו את הקולות, המראות, הטעמים והניחוחות מארצות רחוקות. כשהמועצה מכריזה על תחרות צילומים של צלמי העמק בנושא איכות הסביבה, עמוס קוטף את הפרס הראשון עבור צילום בו נראה שדה ובו המוני ניילונים מתנפפים ברוח. אח"כ הוא מבקש ומקבל את האפשרות ללמוד צילום בצורה

עמוס גל ז"ל - המשך

מסודרת ומסיים את לימודיו ב"קמרה אובסקורה" בתל-אביב. את תערוכת הסיום של שנה ג' ו-ד' עושים ב"דיזנגוף סנטר".

במלחמת "יום-כיפור" הוא נלחם בחזית הדרום ושולח מכתב מלא געגועים על הדלקת נרות חנוכה במדבר ותוהה אם את ט"ו בשבט יבִּלֶה במדבר ויחלום על נטיעת עצים. גם משם הוא חוזר ללא פגע.

די מזהים לקרוא על כמה דברים היה אחראי; למשל כל ענין כיבוי-אש ובטיחות. היה אחראי על הכלבים שרצו על הגדרות בתקופת ההתשה, ואל לנו לשכוח שפעם היה לנו כל שבוע סרט, אז אבא צבי היה מקרין בהצגה הראשונה, ועמוס בנו, תמיד תמיד בהצגה השנייה שנועדה לכל החברים שרק גמרו להשכיב את הילדים בבית הילדים או סיימו תורנות בחדר-האוכל.

לפני שנוסד "קול-אור" היה עמוס המגביר והתאורן של ערבי התרבות והחגים. הוא כאמור אוהב לכתוב לעלון, ולסכם את אירועי השנה החולפת בעלון של השנה החדשה. במסיבות שהיו אז, הוקרנו תמיד השקופיות שצולמו לאורך אותה שנה, כולל תמונות ילדי השנה, ילדי הבר-מצווה ומסיימי י"ב. עמוס וגם בן כתתו אורי ניב היו בעצם צלמי-החצר והארכיון. היו מקבלים מארכיון הקיבוץ פילמים ריקים כדי לצלם ולהנציח את החגים וארועי התרבות שהיו לנו, זאת אחרי שאליהו כהן, הצלם הוותיק שלנו, הלך והזדקן ולבסוף נפטר. עמוס גם אהב לשחק במסגרת החוג לתיאטרון שהיה בעמק, ויחד עם אורי שיפר ז"ל הופיעו בהצגה המצליחה "מקס ומוריץ". עמוס גם הופיע בהצגה "בת המלך ושבעת הגיבורים" = הגרסה הסלאבית של שלגיה כפי שכתב פושקין ותרגם חנניה רייכמן. בערוב ימיו של חברנו אברהם ארליך, החליף אותו עמוס בשמירה על חצר הקיבוץ וניקיונה, ועל ענייני הגז לדירות, והנפט לתנורים שהדלקנו אז בחורף (לפני עידן המזגנים...). בעשורים האחרונים נקרא לחזק את מחלקת ההדפסה ב"לוג".

היה כותב את מדור "מי ומה" בעלון ואפילו שירים עליהם חתם בפסבדון א.ר.מ. כלומר אבי רות ומורן. עמוס הספיק להשיא את שתי בנותיו וזכה לשבעה נכדים ונכדות.

האסון שקרה לעמוס בנמיביה לא מובן ונראה כל-כך לא אפשרי. עמוס אהב את החיים, אהב לטייל והיה בהחלט זהיר. מאידך, לא היה רוצה שמשפחתו תתעצב עליו יותר מדי. עכשיו נותרו המון תמונות שעמוס צילם, להתבונן ולזכור.

רגע לפני שיצאו למסע שנגמר באופן כה טראגי, הספקתי להגיד לאירית שאנחנו מחכים ומייחלים לראות את התמונות וסיפורן. הִיָּה שלום עמוס, מסור ד"ש חמה לצבי, פרידה וטופליה.

תהא. נשמתך. צרורה. בצרור. החיים.

ובזיכרונותינו בהמון הערכה: בשם חברי אשדות יעקב איחוד:

עמליה דיין בת-ארי

מי חשב שכך יהיה... ויסתיים...

הצטרפת להורי הקבורים כאן לידך, אל טופל'ה אחיך והוריך מראשוני אשדות שבמרומים.

מסעך הגיע לסוף אך השארת לנו זיכרונות ותמונות אין סוף.

מתנחמת בזה שעשית את מה שאתה הכי אוהב עד הרגע האחרון.

אני שולחת אותך למסעך החדש והאחרון עלי אדמות עם מצלמתך וכובעך הנצחי.

נוח בשלום אהובי מול הרי הגלעד שכה אהבת להנציח בשעת ה'גולדן לייט', מול ירח עולה ושמש זורחת ואולי נתראה בבוא ימי.

אוהבת ומתגעגעת עד בלי די.

אירית

14.8.17

מתוך 'איתקה' של קואפיס בשינויים קלים

כי תצא בדרכך לנמיביה

אלא כי תארך דרכך מאד

מלאה בהרפתקאות, מלאה בדעות -
אל תירא.

וכל הזמן חסוה על נמיביה

כי יצודק הוא להאיץ שמה.

אק אל אק להחיש את מסעך

מוטה שימק שניט רבות.

שתאיץ אל נמיביה שלק לקן

עשיר בכל מה שרכשת בדרכך.

אל תצפה שנמיביה תצניק לך עושה.

נמיביה הצניקה לך מסע יפה

אלמלא היא לא היית כלל יוצא
לדרכך.

יותר מזה היא לא תוכל לתת.

.....

מי חשב שכך יהיה, אחרי מסע מהנה,
חווייתי ועצמתי בנופים ובאדם.

שנאבד אותך, עמוס שלי, חברי ואלוף
נעורי, רק ציינו 48 שנות נישואין -
ונשארתי לבד, עם הבנות והנכדים ואתה
כבר לא תזכה לראות את המשפחה
מתרחבת.

אבא-סבא יקר שלנו, עמוס

אבא-סבא יקר שלנו,

מתקשים להאמין שאתה כבר לא איתנו, למרות שכל הזמן יש סימנים שאתה עוד כאן איתנו ואנו בטוחים שאתה שולח לנו את הסימנים והאותות כדי לחזק אותנו להקל את כאבינו: השעון שנפל מהקיר כשהוא מראה את שעת התאונה בנמיביה, התמונה עם הכתובה שלכם שנפלה פתאום מהקיר... הנוכחות שלך מורגשת בכל רגע ובכל מקום, כאילו רק הלכת לרגע למפעל או שהלכת להקרין סרט ב'בית גבריאל' או לצלם איזו פינה יפה. יושבים בבית שלכם ומכל פינה וכל קיר רואים ומרגישים אותך מהתמונות שצילמת ומאוסף הכובעים שלך שהבאת מכל מקום ופינה בעולם אליה הגעת.

היית אבא/סבא רב פעלים: מצחיק, צלם בחסד, שחקן בלב ובנפש, אוהב כלבים מושבע, חובב טיולים וטבע, איש שיחה מעניין וחד בלשונו, אלוף תשבצים וחידות הגיון, כותב שירים, בשלן מעולה ועוד הרבה דברים... הקינוחים שלך יחסרו לכולנו..

אהבת מאוד את הבמה לשחק, להצחיק ולשמח, זוכרות שהיית לוקח אותנו להצגות שהשתתפת במסגרת תאטרון עמק הירדן והיינו עולות איתך לבמה בהצגה "מקס ומוריץ". הופעת במסגרת חגיגות ה-90 לאשדות והחזרת לחיים את להקת הבצורת המיתולוגית של אשדות שנימנת על חבריה ביחד עם אחיך - טופליה ז"ל ואיציק יבלי"א.

אהבת מאוד לטייל בארץ ובעולם, ואכן טיילת המון עם אמא בטיולי תרמילאות כאחד הצעירים והספקתם לטייל בכל כך הרבה ארצות ולא פסחתם על שום יבשת: מאמריקה, בה עשיתם טיול מחוף לחוף עם חברים, דרך המזרח הרחוק, דרום אמריקה, פסטיבל המסכות בונציה משם חזרת עם תמונות צבעוניות ומרהיבות, ירדן שכנתנו, שנופיה פרוסים לפנינו ממזרח, אזור קווקז, טיול שורשים בגרמניה ממנו התרגשת כל כך ולבסוף אפריקה שם עשיתם ספארי בקניה, מסע לאתיופיה, מרוקו ועכשיו נמיביה ממנה לא חזרת אלינו... לפי מה שאמא מספרת היית המאושר באדם וכל-כך נהנת במסע האחרון, טיפסת על כל אבן וסלע וצילמת כל

כך הרבה, בדיוק כמו שאהבת: נופים, פרחים ותרבויות שונות. הצילומים שלך השתתפו בתערוכות ובתחרויות צילום ואף זכו בפרסים.

תמיד תהיה בליבנו, מתגעגעים, כואבים והמומים את לכתך בטרם עת. בטוחים שעכשיו אתה וטופליה - אחיך, מצחיקים את כולם שם למעלה. תשמרו עלינו מלמעלה...

אוהבים עד אין קץ – רות והרצל, מורן ורוני, ארבל, שחק וליאם, שחר, אמיר, מתן ועוז.

**עת הולכת לה נשמה
רק כאב וצער
נותרים במקומה.**

**אל לנו, הנותרים בחיים
להעצר מלכת בשבילים
נמשיך ונכנס למנהרה
כי יש אור בקצה המנהרה.**

**כי בבוא העת
כאשר ריבון עולם יחליט
ונאסף אל רגבי האדמה
נתאחד עם אותה נשמה.**

עמוס גל, פברואר 1984

יומן אירועים – פרידה מאבא-סבא

רוית גל-נחמד

לספר לאימא שאבא איננו ולא יחזור. "אבל... אין ברירה חייבים יש מטרה" להחזיר אותם הביתה עם שני יעדים והרבה חזיתות מסתבר וקצרה היריעה לספר את השתלשלות האירועים אז אימא בבית מיום חמישי לפנות בוקר ואחרי סדרת בדיקות בבית חולים במצב טוב ואבא..... טס מיום שישי ברחבי העולם ונחת בנתבייג ביום ראשון בשעה 13.40, שבוע בדיוק לאחר ההודעה על פטירתו, שבוע בדיוק, שבוע של מאמצים, תקוות אכזבות, מכשולים ואנשים טובים שעוזרים תומכים מלווים גם אם זה רק בכוס מים בזמן שיחות טלפון טראנס אטלנטיות. לקח לנו שבוע להחזיר את אבא (אימא אומרת שהוא רצה להישאר עוד שבוע בנמיביה שכל כך נהנה בה).

אז אבא, מחכים לך כאן כולם לחלוק לך כבוד אחרון לנצח תחסר לנו בכל פינה ובכל מקום ובכל עשייה..

**

אבא נקבר בלוויה רבת משתתפים, משפחה, חברים מכרים ועוד, באדמה שכל כך אהב ביחד עם כובע הטיולים והמצלמה שהיתה תלויה על צווארו מאז שאני זוכרת אותו. נוח על משכבך בשלום אבא יקר שלי ותשמור על כולנו שם...

הירהורים

הר ירוק	אילו יכולתי
צהוב מדבר ימחוק.	כמו איה,
צהוב לירוק,	כנפיים לפרוש.
כחול.	על זרמי אוויר
ביום!	בשדות עננים לחרוש.
ביום הכל נעלם.	
כמו איה	נוסק אל ענן
בזרמי אוויר הולם,	צמר פוך לבן.
כמו כל אדם	אוויר נדחס הצידה
אני רק חולם.	
	על כנף מחליק,
	אל ים משיק.

עמוס גל 1984

יום ראשון 6.8.17 בצהריים.... השמיים מתהפכים, הודעה: היתה תאונה בנמיביה אבא פצוע קשה לא יודעים מה מצבו פונה לבית חולים מקומי ואמא פצועה קל עד בינוני עדיין בשטח.... והמרוץ של חיי מתחיל להיזיז עולמות, להיזיז אנשים לקבל את כל העזרה את כל הפרטים האפשריים כדי לבנות תמונה, תמונה שמסתבר תלווה אותי ואת משפחתי הרבה מאוד זמן.... למי מתקשרים קודם? את מי מיידעים, קביעת סידרי עדיפיות.

שיחה ראשונה עם אימא עדיין בשטח על האדמה מחכה לעזרה היא מבולבלת מבוהלת רחוקה אבל מתקשרת ונשמע שתהיה בסדר והיא בחברת אנשים שדואגים לה.

שיחה שנייה להבין היכן אבא? לאן פונה? מה מצבו? כמה חמור? טלפונים, אינטרנט להשיג את בית החולים, שיחה עם רופא באנגלית רצוצה אבא במצב קשה ביותר חבלת ראש איבד הרבה דם חוסר אוניס.. והזמן עובר זוחל... שיחה שלישית לדווח לאחותי מורן ולגיסי רונן הלם גדול. תוכניות נרקמות לטוס לנמיביה... ואז בשעה 14 לערך טלפון קשה, קשה ביותר המודיע שהנורא מכל קרה איבדנו את אבא האור שבחיי כבה ולא יחזור אולי רק בחלומות. ... טלפון לביטוח מגלה בתוך הכאוס הגדול את זוהר, שכשמה כן, היא חמ"ל. מיד מוקם חמ"ל זוהר ביטוח, משרד החוץ, חדר מצב, ראש המועצה עידן, דובר המועצה שמרכז את העיתונות, מזכיר דורון, חברת איילה גיאוגרפית (חבי הטיולים), חגית חרמון (מאיה) שדואגת ודואגת עד אין קץ... ועוד אנשים טובים רבים ואחרים....

נושמת עמוק ומבינה עמוק בפנים שחייבת לבצע שיחות עם הילדים בצבא, לשבור את עולמם, אבל אין שום דרך אחרת הרי הם נמצאים בדרום ואז מסתבר שגם אימא שבינתיים הועברה לבית החולים עדיין לא יודעת ושהוטלה עלי המשימה לספר לה על אובדן אביר נעוריה האיש שהיה הכול. לא מאחלת לאף אדם לעבור את הגיהנום הזה

שלום עליך, אחי עמוס

ניגע אל החלום

זה נגמר,
זה עבר,
קצה חלום, ודי
חול הזמן שנשר
בין אצבעותי

זה נגמר,
זה עבר,
לתמיד, אולי
מעגל שנסגר
ונשארתי חי

ניפגש,
נתראה -
לב אוהב אינו טועה
כמו אל ים
נזרום, נזרום
נבקש עד שנגיע
וניגע אל החלום.

שלום חנוך

לפתוח במשפט שלום עליך זה הזוי ובלתי נתפס.

לפני הנסיעה האחרונה לנמיביה שהיתה קטלנית, לצערי, הסברתי לי לאן תהייה נסיעתך הבאה.

ואלמלא שירת חייך לא היית נפסקת, היה צריך להמציא לך מדינות לנסוע לצלם.

צילום היה כל עולמך, דרך המצלמה שהיתה אהבת חייך אחרי אירית, הבנות והנכדים.

אתה ממש פלירטטת עם המצלמה.

נהגת לקרוא לה 'צולמניה' כמו שאמא היתה קוראת למצלמה.

אפשר להגיד בהשאלה שנפלת בעת מילוי תפקידך.

עם הסתלקותך בחטף מצמרר מאיתנו, לא נשאר לי עם מי להזכיר נשכחות שהיו בחיינו עם אחינו טופליה ז"ל כשהיינו שלושת האחרים לבית גולדברג.

כמו למשל – תקופת ההסגר של שניכם כשחיליתי בפוליו ועוד הרבה קוריוזים.

מנהג היה לך מגיל צעיר להקרין סרטים, ירושה מאבא, חיידיק הסרטים דבק בך עד יומך האחרון.

ועכשיו – אתה חובר לטופליה – אז תשמרו עלינו מלמעלה.

עמוס, אתה תמיד היית לצידה של אירית, חסרונוך לאירית יהיה קשה מנשוא.

ביום התאונה חגגת 48 שנות נישואין.

אנחנו, רויט ומורן והנכדים והנכדות מבטיחים לתמוך באירית במקומך.

לאירית ולנו נשאר להתרפק על האוצר הבלום של צילומיך שהם הרבה יותר חזקים ממילים.

תזכר תמודד כעמוס של אירית והמצלמה.

יהיה זכרך ברוך לא נשכח אותך לעולם.

אחיד, איציק

פתיח

אין כמו להיות עורך עלון בעל מספר משמעותי. רצה הגורל ואת עלון מספר 1000 הוציאה לאור איסי המוכשרת ובו נתנה במה מכובדת לרבים מעורכיו ואורחיו בעבר, שלא לדבר על הגרפיקה המדהימה ששיוותה לו מכובדות ועוצמה. ומאז שאיסי עזבה, אני מחכה בסבלנות שהולכת ומתפוגגת לקראת העלון הנוכחי שמספרו הסידורי 1500. אלא שאחרי ככלות הכל, רואים אתם שאין מדובר בעלון מיוחד, סתם עוד עלון 'רגיל' שמספר הסידורי 1500. היו שיעצו לי לדחות את החגיגות לעלון 2000. עשיתי חשבון וגיליתי שזה עתיד לקרות בתוך 29 שנים וארבעה חודשים, וכמי שעורך את עלוני אשדות במצטבר כבר חצי יובל שנים, זה פרק קצר למדי. תסכימו איתי. שמתם לב בוודאי שאני משתמש ב'אני' בגוף ראשון, בעוד שהייתי צריך להגיד 'אנחנו', כלומר **אירית ואני**, שהולכים שלובי זרוע מאז ימות המבול פחות או יותר. אומרים שכאשר סך החלקים גדול מהשלם, המוצר יותר טוב. לא יודע. אבל אין ספק שללא אירית הייתי נשבר מזמן ונוטש. תודה אירית ועוד הרבה הרבה שנים של שותפות.

השינוי הכי משמעותי שעבר עלון אשדות מאז ימי הסטנסיל ותורנות הסיוך, היא הירידה בתדירותו משבועיים לשלושה, שינוי שעד היום טרם עיכלתיו, ואשר גורם לי לנוח שבועיים ואז להתעורר אל שביזות יום ראשון מבלי שחשבתי מה אני רוצה מעצמי. השינוי אינו רק קוסמטי כי אם מהותי, כלומר פחות תשעה! עלונים בשנה. מבחינתי יש בכך הקלה גדולה בעיקר, ככל שנוגע הדבר לעלון ראש השנה אז מצווים אנו לעשות 'סיכום שנתי' שפעם היה ארוך ומשמעם והיום קצר ומעצבן (לפחות אותי).

אז זהו זה חברים. נותנים גז ושועטים קדימה אל מחוזות העתיד. בהזדמנות לא שיגרתית זו, אני רוצה להביע את תנחומי הכנים לאירית, על האבידה העצומה שאיבדה במסע החלומי לנמיביה שהפך עבודה מקסם לסיוט. מתעתעות הן דרכיו של הגורל. מצאי את הכוחות, ויש לך אותם, לאסוף את השברים ולהמשיך את המסע עד תומו.

שבת שלום

אבנרון

פרוטוקול מועצת קהילה

פרוטוקול 20.17 מתאריך 10/8/17

1. אישור פרוטוקול 19.17

יתקיים דיון אודות שעת הישיבה הנכונה לחברי מועצת קהילה.

2. ערעור דודו איתן בנושא קרן נגישות

הוחלט במועצת קהילה: המעלון רכוש הקיבוץ. מעלית: היורשים יחזירו לקיבוץ את חלקו בעלויות פחות הפחת.

דודו בערעורו העלה שאלות באשר לפרקטיקה של הנהל

החלטה: שאלות אלה ידונו במזכירות פעילה שתגבש המלצה שתובא לאישור מ. קהילה.

3. מתחם 22 – 25

החלטה: צעד ראשון בטרם אסיפה - יציאה לבחינת הקונספט של המתחם בהובלת ועדת התכנון.

4. בריכה - תפעול סיום עונת קיץ 2017, לקראת 2018.

הוצגה החלטת מזכירות פעילה בעקבות החלטת צוות בריכה ביחס לסיום עבודת קיץ 2017 ולקראת 2018.

ההנחה הינה שיתקיים דיון (לקראת תקציב 2018) בוועד ההנהלה של 'נוף אשדות' באשר לקבלת האחריות התפעולית על הבריכה ותקינותה לקראת קיץ 2018.

יונתן שטיינדל יועסק ע"י הקיבוץ כמנהל הבריכה עד חודש אוקטובר 2017 בשכר שמקבל בקיץ לצורך העברה מסודרת או המשך הפעלתה בידי הקיבוץ.

הוחלט – מאושר.

5. בית סיעודי – עדכון ביחס להפסקת הפעלת בית אחדות.

"גיל עוז" החברה שמפעילה את בית אחדות, החליטה להפסיק לתת שירותים לבית אחדות בתאריך 10.9.17.

זאת בהמשך להחלטת הקיבוץ בעבר שלא להשקיע בבית אחדות את הסכום הנדרש (מאות אלפי שקלים) לצורך התאמה לפרוגרמת 2016 של משרד הבריאות.

החברה אחראית לעובדיה ולדיירים בבית. הדירונות יישארו לשמש כדירות לחברים ואחרים לעת הצורך.

- יבדק האופן בו ניתן יהיה לתת שירות באמצעות הדירונות לחברים שיזדקקו לדירה מוגנת למשכי זמן שונים.
- הנחת העבודה שלנו הנה כי בית סיעודי יבנה בעמה"י.
- קיבוץ אשדות יעקב איחוד ימשיך, בלא קשר, לתמוך בחבריו הזקוקים לסיעוד ברמות שונות.

רשמה: אתי. ערכו: דורון ויונתן.

מפרוטוקול מועצת קהילה 21.17

תאריך: 16.8.2017

החלטות:

1. אישור פרוטוקול - הפרוטוקול אושר.
2. סיכום קהילה חצי שנתי
- קיים עודף על התכנית (חלקו עודף מתוכנן) בעיקר בשל אי ביצוע השקעות, תוך עמידה בתכנית בשוטף.
- חברים ציינו מחד את עמידת ההנהלה בתכנית תוך שמירה על כספי הציבור. מאידך צויין כי יש לבצע עבודה שיווקית של עסקי הקהילה.
- סוף בעמוד הבא

במועצת קהילה - סוף

מזל טוב!

לאיילנה ויעקב צפרי
אנישואי הבת קמה עם נפתלי
מזל טוב אמסחה!

מזל טוב!

אסתר הראל
אשרה הראל
אנישואי הבת-הנכדה סתיו עם
רון
רוק אושר!

3. שאילתות

מסקנות מפיצוץ המים הגדול?

מידע: הטיפול באירועים כגון אלה, נעשה באחריות ובמסירות ע"י "אגודת המים". יש לטפל מול "אגודת המים" בחיבור מקור נוסף למים לקיבוץ.

רשם: יונתן

ערך: דורון

מזל טוב!

לאוולין ואיביו יוסוב
אהודת הבת הבכורה - איה

מזל טוב!

אשרה איה ודורון רונבלום
אהודת הנכדה - איה
בת לאורי ודיה.
מזל טוב לכל המשחה!

ממנהל קהילת 'נוף אשדות'

השתתפותכם בסקר תאפשר להתאים את התרבות לצרכים ולרצונות של הקהילה המגוונת והצומחת של אשדות. הסקר מפורסם ב"קהילנט" ומי שיבקש (מאתי רון) יוכל לקבל עותק מודפס למילוי ידני.

בבקשה השקיעו שתי דקות מזמנכם ומלאו את הסקר.

במערכת החינוך ההכנות לשנת תשע"ח בעיצומן. הצוותים יצאו בימים הקרובים כמתוכנן למספר ימי הערכות והתרעננות. במקביל נעשות עבודות להכנת הבתים לקראת השנה החדשה.

אין זה סוד שעדכון המחירים להורים התקבל ע"י חלקם בתרעומת לא מבוטלת. הדגשתי במכתב נפרד ואדגיש שוב כי השמירה על האיזון בין איכות ובין מחיר הינה המשימה הראשונה העומדת לפנינו וכי כל שינוי (עליה) בתשלומי ההורים נשקל בכובד ראש.

אני מבטיח כי הנהלת החינוך לא שוקטת על שמריה ומחפשת כל אפשרות לייעל את המערכת ולהקל על ההורים ככל הניתן.

במסגרת זו אני שמח לבשר כי אם לא יהיו שינויים של הרגע האחרון, החליטה הנהלת החינוך לאמץ את תוכנית "ניצנים" לסבסוד הצהרונים (כחלק מתוכנית "נטו משפחה" מיוזמתו של שר האוצר משה כחלון). במסגרת התוכנית יזכו ההורים לילדים בכיתות א-ב המשתתפים במסגרת החינוכית המשלימה לסבסוד של 300 ₪ לחודש לילד (בחודשים ספטמבר עד יוני).

אימוץ תוכנית ממשלתית כזו אינו פשוט במיוחד לאור אי הבהירויות שעדיין מלוות אותה ובלוחות הזמנים הלחוצים, אך לאור המשמעויות הכספיות הלא מבוטלות עבור ההורים החלטנו שלא לוותר על ההזדמנות.

אני רוצה לנצל את ההזדמנות להודות למנהלים: ורד ואמנון ולכל עובדי מערכת החינוך על המסירות, ההשקעה והעבודה הקשה בשנת הלימודים תשע"ז אשר באה לסיימה ולאחל שנת לימודים חדשה מוצלחת לילדים, להורים ולכל העובדים.

המשך בעמוד הבא

חברים יקרים תושבי אשדות יעקב איחוד, עלון מספר 1,500 הוא בהחלט אירוע ראוי לציון. אלף וחמש מאות גיליונות שמלויים ומתעדים חיים שלמים של קהילה. ימים של חג ושמחה לצד ימים קשים. סיפורים קטנים מחצר הקיבוץ ולידם החלטות הרות גורל. קהילה שחיה ביחד ומשתנה, קצת ביחד וגם קצת לחוד.

לא אכביר מילים ורק אאחל לעלון אשדות איחוד עוד גיליונות רבים מספור, שימשיכו לבטא ולשקף קהילה מגוונת ומעניינת תוך מתן כבוד למילה הכתובה והמודפסת.

באגודה הקהילתית 'נוף אשדות' אנו עוסקים בנושאים רבים:

בתאריך 1/8 התקיימה אסיפה של חברי 'נוף אשדות' בה הוצגו ונדונו מספר נושאים כגון- תקנון תאגיד החינוך, דו"ח כספי מבוקר לשנת 2016, ענייני ביטוח נושאי משרה וכן עדכון לגבי החלטתם של מספר חברי האגודה לצאת ממנה וכן על הפעולות שנקטנו בסוגיה זו.

פרוטוקול האסיפה המלא מפורסם בגיליון זה.

אתי דוד נכנסה בסערה לתפקיד ריכוז התרבות וכבר במוצאי שבת האחרונים (19/8) נהנתה הקהילה מערב ספורטיבי ומרענן בבריכה.

התוכניות להמשך רבות וכוללות: קבלת שבת משותפת בכנרת, הפעלות לילדים בימי החופשה ולאחריהם חגי תשרי.

אני רוצה לנצל הזדמנות זו ולאחל שוב לאתי הצלחה גדולה בתפקידה החדש ולקרוא לכל מי שמעונין להתנדב לעזרה בפעילות לפנות לאתי.

כחלק מהרצון לשפר ולהתאים את התרבות הקהילתית נקיים סקר אינטרנטי קצר בנושא.

הסקר נבנה ע"י עמית רז במסגרת לימודיו בקורס מנהלי קהילה.

'נוף אשדות' - המשך

פרוטוקול אסיפה נוף אשדות מספר

0517

על סדר היום:

1. בחירת יו"ר ומזכיר לאסיפה
2. אישור דוח מבוקר לשנת 2016
3. הודעת עזיבה: סימה ויהודה רמי, עדי ואבנר חסון, שרה ודוד סלם, טובה דסקל ואילן איצקוביץ.
4. אישור תקנון תאגיד חינוך
5. אישור כתב שיפוי לנושאי משרה בתאגיד

החלטות האסיפה:

1. בחירת יו"ר ומזכיר לאסיפה הוחלט – יו"ר אסיפה- ניב ליש, מזכיר אסיפה- גלעד גורן
2. אישור דוח מבוקר לשנת 2016 הוחלט – מאושר.
3. הודעת עזיבה משפחות: סימה ויהודה רמי, עדי ואבנר חסון, שרה ודוד סלם, טובה דסקל ואילן איצקוביץ הוחלט – גלעד גורן וניב ליש מטפלים בנושא.
4. אישור תקנון תאגיד חינוך הוחלט – מאושר.
5. אישור כתב שיפוי לנושאי משרה בתאגיד הוחלט – מאושר.

בוועד ההנהלה של 'נוף אשדות' עסקנו בתקופה האחרונה בדיון ואישור תקציבי החינוך וכן בנושאים שוטפים נוספים. בתקופה הקרובה נקיים דיונים בנושא מעורבות האגודה בטיפול בצעירי היישוב, הפעלת הבריכה בשנת 2018 וכן בנושא הביטחון ביישוב.

כמו כן נקדיש ישיבה מיוחדת ושלא מהמניין לדיון בשינויים ועדכונים בתקנון האגודה הקהילתית נוף אשדות.

פרוטוקול ישיבת ועד ההנהלה האחרונה מתאריך 18/7 מפורסם בגיליון זה.

ביום ראשון 6/8 התבשרנו על התאונה הקשה בה נהרג חברנו עמוס גל.

כמי שנמצא באשדות תקופה קצרה לא זכיתי להכיר את עמוס באופן אישי. אבל הסיפורים אודותיו ובמיוחד התמונות שצילם מחדדות את גודל האובדן.

אני מבקש להשתתף בצערה של המשפחה ולחזק את אירית ברגעים אלה.

גלעד גורן

מנהל האגודה הקהילתית "נוף אשדות"

פרוטוקול ועד הנהלה 'נוף אשדות'

- לבדוק סעיף הוצאה לא ברור של 61,815 ₪- תועבר תשובה ע"י גלעד בישיבה הבאה

הוחלט – מאושר.

חינוך חברתי

- שיפור כ"א דרך שכר עבודה.
- ייעוץ פדגוגי, ליווי חיצוני מקצועי.
- יש עלייה של 15%
- לחשוב על סגירת המערכת בימי ו' בחופש הגדול.

הוחלט - מאושר.

3. עדכונים – ע"י גלעד גורן

- מתקיים שיח עם הורים במערכת החינוך בעקבות עליית המחירים.
- בוצעה החלפת מורשי החתימה.
- אושר ע"י רשם האגודות תקנון תאגיד החינוך.
- הסכם שותפי התאגיד יובא לאישור בישיבה הבאה.
- בחינה מחודשת להפעלת הבריכה לשנת 2018 ע"י האגודה הקהילתית, יובא לדיון בישיבה הבאה.
- שי לראש שנה - מעודפי תקציב תרבות. מאושר בסמכות גלעד ורכות התרבות.
- עדכון בנושא 4 המשפחות שהודיעו על עזיבת האגודה.
- מתקיים שיח עם המשפחות. ישראל ברקאי ויונתן שטיינדל התנדבו להצטרף לשיח יחד עם גלעד וניב.

סיכום-

1. לתת לעו"ד של המשפחות תשובה עניינית.
2. לקדם מפגשים עם המשפחות.

ניב ליש – יו"ר
גלעד גורן – מנהל הקהילה

פרוטוקול ועד הנהלה 'נוף אשדות' 9/17

מתאריך 18/7/17

סדר היום:

1. אישור פרוטוקול 8/17
2. ריכוז תרבות – אתי דוד
3. תקציבי מערכת החינוך לשנת תשע"ט
4. עדכונים

דיון והחלטות

1. אישור פרוטוקול 8/17
הוחלט: הפרוטוקול מאושר.

2. ריכוז תרבות – אתי דוד

צוות האיתור ממליץ למנות את אתי דוד לתפקיד מרכזת תרבות, עפ"י הגדרת התפקיד עליה הוחלט.

אתי הציגה עצמה ואת ה"אני מאמין" שלה: להביא לידי ביטוי את צרכי הקהילה, לחבר בין הקבוצות השונות, לקבל את השונה ולחיות זה לצד זה.

נשאלה השאלה היכן יאושר מינויה של אתי באסיפה או בוועד ההנהלה?

הוחלט – למנות בוועד ההנהלה.

התקיימה הצבעה לאישור המלצת צוות האיתור למינוי אתי דוד לרכזת תרבות.

הוחלט – מאושר

תקציבי מערכת החינוך לשנת תשע"ט

התקציבים המובאים אושרו במועצת חינוך.

אשדוט

- לבדוק סעיף הוצאת החזקת ציוד- תועבר תשובה ע"י גלעד בישיבה הבאה

ללמוד למלא את הזמן בתוכן - שיחה עם רותי גלעד

כך שמבחינתי היה מדובר בלא פחות ממבחן אומץ (דרור ניב היה לעיתים מלווה אותי בדרכי לעבודה ומגן עלי מפני כלבים שאיימו להתנפל) קל וחומר לגבי מי שמעולם לא רכבה על אופנים. כשהייתי צעירה יותר נהגתי ללכת בשדות עם אורי בעלי ועם שרה שרון, פעולה שהיתה מהנה כשלעצמה אבל 'דפקה' לי די טוב את הברכיים...

בשנות השישים הראשונות שימשה רותי כמורה ומחנכת בכיתות יסוד ולאחר מספר שנים החליטה לפרוש בגלל מה שהיא מכנה 'אווירה לא טובה'. בשנת 66 בעת שהייתי בהריון עם אלעד, היא נזכרת, פנה אלי גרשון קורן בהצעה להכנס להנהלת חשבונות משום שהייתי פנויה. אמרתי לגרשון שאני לא אוהבת חשבון והוא אמר שאין בכך צורך, מפני שיש מכונה שעושה את החישובים. הסכמתי. בהנה"ח עבדו אז הוותיקות: נחמה ערפלי וציפורה דובי וצעירות כמו תלמה ענבי (מגיני). בהתחלה עשיתי את העבודות הכי פשוטות ולאט לאט לימדו אותי דברים נוספים והתקדמתי בסולם. מעולם לא למדתי הנהלת חשבונות, למעט ימי עיון והשתלמויות ברופין. כשגרשון נפטר קיבלה תלמה ענבי את ריכוז הענף וכל אחד לקח קטע בעבודה. שנים אחדות לאחר מותו של חגי ממוקש, נישאה תלמה בשנית, ועברה בעקבות בעלה לרמת יוחנן, ואז הוצע לי לנהל את הענף. תחילה סרבתי, ואז בא חנן רימון הכלכלן, שהבטיח שיעזור לי, וכך מילאתי את התפקיד במשך עשר שנים משנת 71 ועד 81. 'הייתי בוסית די קשוחה' היא אומרת בצחוק רם. לאחד השכירים, זליקוביץ שמו, היתה מילת מפתח: 'כל אחד יכול לטעות. ירק הרבי לא טועה!!!'. לקראת ביקורת מאזן שנעשתה בפיגור של שנתיים, היינו יושבים על המדוכה שלושה שבועות מטורפים ולא מרימים ראש. במקביל לריכוז הנהלת החשבונות ערכה רותי את עלון אשדות עם איציק ניב במשך 4 שנים בתקופת ההתשה. רחל בק הדפיסה על גבי סטנסילים

המשך בעמוד הבא

בתחילת יוני השנה, מספרת רותי, קראו לי ענת לוזון מנהלת הנה"ח ועמית אורלנד המנהלת העיסקית לשיחה, והודיעו לי שבתוך חודש אני יוצאת לפנסיה. בהתחשב בגילי, 78, זו לא היתה הפתעה יוצאת דופן עבורי, משום שידעתי שהרגע הזה יגיע מתישהו, והתנחמתי בכך שאני פורשת כאשר הראש עוד עובד. העבודה יצרה עבורי אורח חיים מובנה וקבוע: כמה בשתים בלילה, עובדת עד אחת עשרה וחצי, הולכת לאכול צהריים ומשם הביתה לצפות בטלנובלות ולישון בשעה מוקדמת. עכשיו קצת קשה לארגן את הפנאי, ישנה מעט תחושת ריקנות, ולכן אני מחפשת כיצד למלא את הזמן בתוכן. מאחר וחסרה לי מאד העשייה, נרשמתי בשלב זה לשני קורסים 'בייתנו' - ארכיאולוגיה ומוקי צור הידוע לטובה, ונראה הלאה. אם להסתמך על הגנים המשפחתיים, הרי שיש לרותי לפחות עוד שני עשורים של חיים תוססים.

למה בשתים בלילה?

אהבתי להתחיל בלילה בגלל השקט, וזה היה קשור גם לסדר היום שלי עם אמא, שהייתי עוברת דרכה בכל בוקר. עד היום השעון שלי מכוון לארבע בבוקר. הוא אמנם לא מצלצל אבל עושה קליק כזה ואני מתהפכת לצד השני.

הליכה לעבודה באשמורת שניה היא לא דבר מובן מאליו לבן אדם פחדן כמוני, שחה רותי,

ללמוד למלא את הזמן - המשך...

מה הסיפור עם הטלנובלות?

טלנובלות זה סיפור של שנים. תמיד אהבתי קולנוע והיתה תקופה שבה הזמנתי את הסרטים לאשדות, כאשר צבי גולדברג היה המקרין. טיול מעבר לים כמעט לא מדבר אליה. פעם אחרונה היתה בחו"ל ב-94 בטיול המשק לתורכיה. לפני זה, ב-69 עשו טיול גדול שהקיבוץ נתן בכל אירופה. עד היום, כשצופה בטלנובלות באתר 'יוה פלוס', נזכרת במסגדיה היפים של איסטנבול.

לרותי ואורי בעלה, שחגג שמונים לא מכבר, שישה ילדים. צור, גרוש פלוס שלושה, שהוא תושב אשדות, עובד ב'אינטל' קרית גת, שם משמש כפרוייקטור בבניית אגף חדש של המפעל וזוכה להערכה רבה. יזהר, הצעיר בחבורה, למד מהנדס מטעם הטכניון, עובד בינטפיים מגל כאיש מחשבים ומוערך מאד. נשוי פלוס. אלעד חבר אשדות מחנך ומדריך נוער בבית יוסף/ירדנה, בית שאן, כפר יחזקאל ורביד. מאמן כדורשת ומארגן טיולים. בבקרים מסייע לשרוליק באורווה. עילית חברה אשדות, עבדה בכפרית כפר עזה. היום במפעל ליצור תרופות. גרה במפלסים בנגב. שירה עובדת באגודה למען החייל. רקפת עובדת בבית משפט השלום בחיפה ומתגוררת בעיר. אם לילדה.

אחד הדברים שמפריעים לרותי במיוחד, הוא סגירתו הקרובה של 'בית אחדות' שם שהתה אמה גנסיה עד יום מותה בגיל 103. בתור אחת שאמא שלה היתה שם כמעט עשור, אני רואה בזה נקודת שבר לאשדות יעקב, שכתברה לא ידעה לשמור על הבית. מבחינתה של רותי הכתובת היתה רשומה על הקיר, ומרגע שאשדות החליטה שלא להשקיע במבנה אלא את המינימום ההכרחי, היה ברור שסגירה היא ענין של זמן. היא מלאת שבחים לשאול אלתר, איש הקשר מטעם הקיבוץ, שמאד אהבו אותו שם וטיפל בכל הבעיות בתשומת לה יתרה. לפני מספר ימים צילצל אלי שאול ואמר לי: 'רותי,

סוף בעמוד הבא

אנחנו ערכנו את החומר ודאגנו לשיכפולו. עבודת פרך של ממש. באותה תקופה ריכזה גם את ועדת השתלמויות, מאוחר יותר הייתה אחראית לאיוש בתי הצעירים, כל זאת, כאשר היא מגדלת בביתה ילדים צעירים. 'היה ברור שצריך לעשות את זה', אומרת רותי כמובן מאליו.

ועוד לא דיברנו על המספרה...

בזמנו היתה תורנות נשים לשלושה חודשים לטיפול בספר. חיה כהן שקדמה לי בתפקיד היתה בהריון ואני נכנסתי במקומה. היה אז ספר לחוד לנשים ולגברים. מאז נדבקתי למספרה. הספרים התחלפו ואני נשארת. פעם גם שטפתי וניקיתי כלים, היום שימי עושה הכל לבד ואני דואגת לרשימות.

בתום עשר שנות ריכוז הנה"ח, ביקשו מרותי לתת תורנות בחדר האוכל לתקופה של תשעה חודשים וגם מכך היא לא התחמקה. מאוחר יותר מונתה רותי לרכזת עבודה עם יונתן אלתר בקדנציה הראשונה שלו. כשסיימתי פרק זה, היא נזכרת לא היה לי לאן לחזור ואז הוצע לי להכנס למדור שכר של מפעלי עמק הירדן+משקי בשני שליש משרה. מאחר ואין לי רשיון, נהג הבית היה מביא אותי מדי בוקר לעבודה. חברי קיבוצים שעבדו אז ב'משקי' היו 'כמו אלוהים' וההרגשה האישית שלי היתה מאד טובה. בשלב מסוים החליטו על צמצומים. חזרתי הביתה עם מכתב פיטורים ושאלתי את תמי שניפר שהיתה מרכזת הענף, אם אוכל להשתלב. תמי השיבה שאין שום בעיה וקיבלה אותי במקום שכירה, באותו השולחן שבו עבדתי עד יציאתי לגימלאות. בגלל הנסיון שצברתי מחוץ לאשדות וההכרות שלי עם האנשים הרלוונטיים, הדביקו לי את כל מה שקשור לצמח מפעלים, מועצה אזורית ומשקי עמק הירדן ועד יומי האחרון בעבודה עבדתי מול 'משקי' ומכוני האריזה השונים, וכאשר נועה פרשה לגימלאות הוסיפו לי גם את העבודה שלה. מאוחר יותר כשצימצמו לי את היקף ממשרה מלאה לחצי משרה, העברתי חלק מהעבודה לליאור קוצ'וק.

ללמוד למלא את הזמן - המשך...

לפני הדור הצעיר,
הנה מתחילה זה עוד שנה.....
ואיתה גם שנת לימודים
חדשה.....

לימודי צעירים תשע"ח

על פי החלטת הקיבוץ – כל בן שהוריו חברי קבוץ לפחות 20 שנה, מקבל בגין הוריו 20% מעלות שכר הלימוד. למשך שלוש שנות לימוד בשכר אוניברסיטאי אחיד.

הכסף ניתן החל מהשנה בה נרשמים ללימודים, או בתום 5 שנים מהשחרור מהשירות הצבאי.

כל סטודנט מתחיל או ממשיך, מתבקש להיפגש לשיחה קצרה על לימודיו. לשמוע ולהשמיע.....

ניתן לתאם את המפגש עם אודי כהן רכזת הדור הצעיר
שיהיה המשך קיץ נעים

אודי כהן

050-8652444

נכשלתי כי לא הצלחתי לשמור על הבית. אתמול בדרכי להביא את העיתון, פגשתי את עידן גרינבאום, מספרת רותי, ואמרתי לו שאני כועסת עליו. שאל למה? והסברתי שהוא נתן ידו שייסגרו את 'בית אחדות'. עידן השיב שזו החלטה של אשדות, וכי הוא כראש מועצה נלחם שלא ייסגרו בתים סיעודיים. בשורה התחתונה: בסוף אוגוסט תתקיים במאוחד אסיפה כללית בה יוחלט ככל הנראה למסור את 'בית סחלבי' לתפעול חברה חיצונית ולהגדיל את מספר המיטות ל-32. אני מקווה, מסכמת רותי, שבבוא יומנו, לא נצטרך להרחיק לגשר או לניר דוד.

סיפור מיוחד שזכור לך מהלילות הלבנים בהנהלת החשבונות?

שני סיפורים:

1. מאחר ועבדתי 365 יום בשנה, הרגלתי עצמי לשמוע ערבית ברדיו ביום כיפור, מבלי שהדבר הפריע לי.

2. לילה אחד בסביבות שלוש נכנס להנה"ח בן משק עם חברתו ושאל אם יכול לקבל חלב. כמובן שהסכמתי.

אבנרון

בית אחדות- נחלת העבר

וחומר מבוגרים ממני, שואלים את עצמם איפה נהיה כאשר נזדקק לטיפול סיעודי.

אין ספק, אומר יאיר, שבשנים הקרובות נראה יותר עובדים סיעודיים בבתי החברים, אלא שאנשים מבוגרים מגיעים לשלב שהטיפול וההשגחה הרפואית הם מעבר לכוחותיו של עובד זר, ואז מתחייב סידור מוסדי. ישנה ציפיה של מבוגרים, כולל שלי, מתוך ראייה אישית אידאולוגית, לסיים את חייהם במקום בו דרכו רוב ימיהם, וציפיה זו כנראה לא תתגשם. מאידך, לאדם סיעודי התלוי בחסדי אחרים, זה לא ממש משנה איפה הוא נמצא, ולכן לא בטוח שאפשר להגדיר מציאות זו כחלום ושיברו, אלא חלק מתהליך שהישוב עובר.

צריך לזכור, אומר יאיר מנסיונו, שלבית סיעודי גדול ישנם מאפיינים שמצמצמים את איכותו, כי המעגל הראשון שפוגש הדייר אינם בד"כ מבני עמנו, מה שיכול לייצר תחושת ניכור, למרות שיש ביניהם אנשים מאד טובים.

מתוקף עבודתי, אני מכיר מציאות אחרת בקיבוצים שכנים, כמו עין גב, שער הגולן וגשר שמקיימים בתים סיעודיים שעומדים בכל התקנים, ואינם מתכוונים לסגור. עם ניהול נכון ושמירה על סטנדרטים גבוהים - הכל אפשרי. אשר לעתיד הבית המתפנה - הנהלת אשדות פתוחה לשמוע דעות והצעות.

אבנרון

בדיווח הרשמי לחברים שפורסם 'בדף שיח' של השבוע, נמסר שחברת "גיל עוז" שמפעילה את בית אחדות (הקרוי על שמה של 'קבוצת אחדות' שאנשיה ייסדו את דלהמיה אשדות) החליטה להפסיק לתת שירותים לבית החל מ 10.9.17 - זאת בהמשך להחלטת הקיבוץ בעבר שלא להשקיע בבית אחדות את הסכום הנדרש לצורך התאמה לפרוגרמת 2016 של משרד הבריאות. עוד נמסר שהדירונות יישארו לשמש כדירות לחברים ואחרים שיזדקקו לדירה מוגנת למשכי זמן שונים. אשדות יעקב איחוד ימשיך, בלא קשר, לתמוך בחבריו הזקוקים לסיעוד ברמות שונות.

יאיר בן דוד מכיר את התחום הסיעודי מתוקף הכשרתו והשכלתו כעובד סוציאלי בכיר, וכאיש שניהל בעבר וגם היום מערכות הקשורות לטיפול בקשישים. בנוסף, הוא גם חבר מועצת הקהילה. המטרות לשמן נועד בית אחדות, כפי שהוגדרו לפני שלושים שנה אינן מתממשות וזו הסיבה מדוע הוא מופעל בידי גורם חיצוני - עמותת 'גיל עוז'. בשנתיים בהן מופעל המקום על ידי גיל עוז, החברה למיטב ידיעתי לא הפסידה כסף, כי התפוסה היתה כמעט מלאה. אלא שהרפורמות שהנהיג משרד הבריאות הן כאלה שבתים קטנים כמו שלנו, מתקשים מאד לעמוד בעלויות הכבדות שהן נגזרת של מבנה ישן שלא מותאם לצרכים, ולכן נדרשות בו השקעות מסיביות. מאחר ו'גיל עוז' לא רצו לקחת העול הכספי, אשדות החליטה בהתאם למדיניותה שהיא לא בעניין. זה עצוב בעיקר כשאנשים בגילי, קל

חינוך כדרך חיים

לצד עבודתנו כמורה לאזרחות פיתח גיא צליל תוכנת נוכחות וניהול קבוצות

שם מתבצע תהליך דינמי של ניפוי והצטרפות שחקנים, כאשר המערכת נותנת למנהל יכולת לעקוב אחרי התהליך באופן רציף כולל יצירת קטגוריות או בניית ארועים חדשים בהתאם לצורך הספציפי.

גם צה"ל הוא אופציה מבחינתנו אומר גיא, אלא שמדובר בארגון מאד גדול שקשה לחדור אליו, כנ"ל משרד החינוך. זה תהליך שלוקח זמן.

'איך לא חשבו על זה קודם' אני שואל את גיא. אנחנו ענינו על צורך שקיים במגזרים רבים וסיפקנו לו מענה טכנולוגי הולם. כשאני אומר 'אנחנו' אני מתכוון לשותפי, רועי בר נוף, איש תוכנה שעבד בארגונים גדולים ונפגשנו דרך פרוייקט של בניית רובוטים עם לגו, שהוא שיתוף פעולה פורה עם 'לוגי' שקיים עד היום, ונוצר בתקופה שהייתי מנהל החינוך החברתי.

בנוסף לעיסוקו כמפתח ומשווק תוכנה, משמש גיא כמורה לאזרחות במשרה חלקית בבית הספר התיכון 'אורט אמירים' בבית שאן. אני נהנה מאד מהעבודה ועבורי זה אתגר גדול להכיר אוכלוסייה שכנה שיש לנו הרבה דברים משותפים, אך קיים גם ריחוק שיוצר פערים וסטגימות הנובעים מבורות וחוסר הכרות.

מתגעגע לעיסוקך הקודם כמנהל החינוך החברתי?

במערכת החינוך האשדותית אני מעורב מעט יחסית, אומר גיא, אני סומך על המנהלים ומועצת חינוך למרות שיש לי השגות שונות. במערכת החינוך שלנו, הוא מפרט, קיים משבר מובנה על רקע התנגשות בין הרבה מאד רצונות וצרכים של אנשים, ובמצב משברי נחוצה מנהיגות שתדע להתוות דרך, להציב יעדים ולהוביל את הקהילה לשם. יש לי ביקורת ואני משמיע אותה בפורומים הרלוונטים.

מה הביקורת?

הביקורת העיקרית שלי שהחינוך שלנו הופך לפרטי והוא כבר לא קהילתי. כלומר - מי סוף בעמוד הבא

מאז שסיים את תפקידו כמנהל החינוך החברתי באשדות, לא קפא גיא צליל על השמרים. יחד עם רועי בר נוף, חברו לאגודה הקהילתית נוף אשדות, הקימו חברה בשם mipo שהרעיון שלה הוא לתת מענה לצורך של קבוצות, ואין זה משנה אם מדובר בקבוצת ספורט גן ילדים, טיול קיבוץ או צוות חירום ישובי, לנושא בקרת נוכחות.

מדובר במערכת שאנחנו בונים ומתקינים עבור הלקוח בהתאם לצרכים הספציפיים שלו, כאשר המשתמש יכול לשנות, להוסיף או להסיר עמודות בהתאם לצורך. כלי זה אמור להחליף את מחברת הנוכחות המיתולוגית, שעד לא מכבר הייתה כלי הבקרה המרכזי, בו נרשם מי נוכח ומי נפקד, ולא הרבה מעבר לכך. הרעיון שלנו הוא פשוט בתכלית אך יעיל מאד. מדובר במערכת שמותקנת בו זמנית בטלפון הנייד ובמחשב של האחראי על הקבוצה. הני"ל מבצע בדיקת נוכחות שיגרתית המוזנת למחשב/פלאפון, וכך אפשר לדעת בכל רגע נתון כמה נוכחים וכמה חסרים, ומה הסיבה לחסרונם בין אם מדובר במערכת הכוללת עשרות בודדות של משתתפים או אלפים.

בסיום הבדיקה, נשלחת באופן אוטומטי הודעת סמס להורים שילדם לא הגיע לפעילות. ההורה מקבל את ההודעה ומחזיר תשובה מיידית, וכך יודעת המערכת 'און ליין' אם מדובר במחלה או היעדרות מסוג אחר. המשוב מן ההורים נכנס למסד הנתונים ומהווה כלי מעקב ושליטה עבור מנהל המערכת מה קורה אצלו בממלכה. אפשרות נוספת לה עונה התוכנה, הם מצבי חרום. אם חלילה ארעה רעידת אדמה, אתה לא צריך לברר היכן נמצא כל ילד, משום שהכל מתועד אצלך במחשב/פלאפון. הדבר השלישי, ושלא נדע מצרות - המערכת נותנת אינדיקציה לאפשרות שילד נשכח ברכב, אם וכאשר הורה דיווח שהילד יצא מהבית אך מסיבה כלשהי לא הגיע לפעוטון.

מדובר אם כן במערכת פשוטה ומאד גמישה שניתן להתאימה לכל סוג פעילות. אנחנו עובדים כבר עם מספר קיבוצים, מועצות אזוריות ועיריות. לאחרונה אנחנו עובדים צמוד עם איגוד הכדורסל ואיגוד הכדוריד

חינוך כדרך חיים - המשך

מקומות מפגש נוספים, כמו מגרש הכדורסל הדי מוזנת הברכה הנהדרת שלנו ועוד. מה שחשוב היא הנהגה אחראית שתדע להתוות דרך, לבחור את המקומות והקבוצות השונות שיש לקהילה יכולת להשפיע עליהם ולטפח אותם. ליונתן וגלעד שנכנסו זה עתה לתפקידים יש אתגר גדול, ומאחל להם ולנו הצלחה.

אפרופו מחאת החיילים, מזכיר גיא את הצעתו משכבר הימים להעביר את מגורי החיילים לחבה"י שנפלה על הסף בגלל התנגדות ההורים. נחוצה תפיסה כוללת שתגדיר במי משקיעים ואיך. קשה להתווכח עם תחושות החיילים וזה נושא עדין שמחייב פתרון.

אבנרון

משתתפים באבלה של רוזה
עדווי והמשפחה
במות אחיה
בית אשדות

שמשלם הם אותם הורים שילדיהם במערכת ואחרים לא. דעתי בנושא זה מאד ברורה: מכיוון שחינוך משפיע על כולנו, חינוך בונה קהילה וקהילה בונה חינוך. ככל שפחות ילדים יפקדו את המערכת, תגדלנה תופעות שוליים כמו בריונות ושוטטות, חוסר זהות, חוסר רגישות וחברות, וזה ישפיע על כולנו באותה מידה, ולכן כל חבר בקהילה צריך לשלש סכום כסף פעוט מכיסו (20 ש"ח בחודש) כדי שביחד ניראה יותר טובים. במציאות היום שני הקיבוצים עם שתי ההרחבות, שמים יחד סכום סמלי של 100 אש"ח בשנה, שמהווים כחמישה אחוז מכלל הוצאות המערכת (2 מש"ח).

מה אתה מציע?

מערכת החינוך צריכה להיות הרבה יותר גמישה ויצירתית כדי לתת מענה לשני דברים מרכזיים: א. למהות, כלומר מה עושים, מה הערכים והפעילות שאנחנו רוצים לקיים. ב. מה העלות, כמה צריך לשלם. המצב היום הוא כזה ש-או שאתה חלק מהמערכת או שאתה בחוץ, ואני אומר בואו נבחן דרכים נוספות. רוצה לומר: ניתן להכניס למערכת יותר ילדים, במסלולים שונים, כמו לדוגמה, ילד ששוחה או מתאמן בכדורסל 4 פעמים בשבוע אינו זקוק להגיע כל יום לבית הכולל, והוריו לא צרכים לשלם כפול. אני גם חושב שצריך לעשות הבחנה ברורה בין הצרכים השונים בגילאים השונים. ככל שהילד גדול יותר, הוא יותר עצמאי, יותר עסוק ולכן הוא צריך פחות פעילות ויותר הכוונה של מדריך בוגר.

אני דוגל בתפיסה עולם סוציאליסטית קהילתית שמשמעותה ערבות הדדית של ממש ולא חיבורים אקראיים בין פרטים במצבים של אבל או שמחה. לא ייתכן שקיבוץ וקהילה מדברים סוציאליזם אך הלכה למעשה מתנהגים כמו ישוב קפיטליסטי.

אני חושב שהעובדה שהישוב גדל מאד יוצרת הרבה מאד הזדמנויות, גם תקציביות, לכן התרבות צריכה לפרוח, צריך לטפח

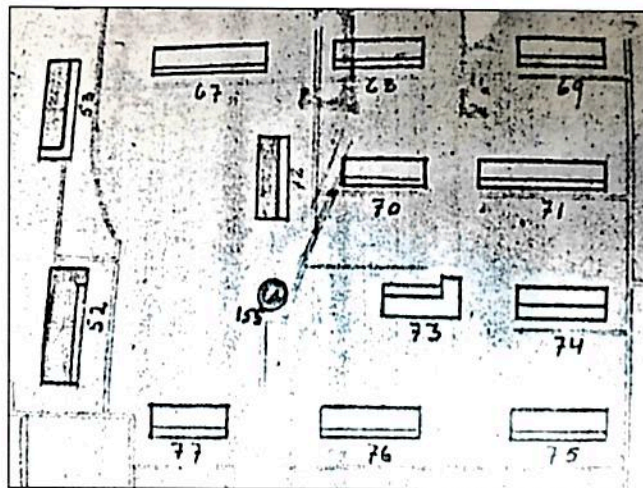
ארכיון אשדות יעקב איחוד

תכנית אשדות יעקב 1.2.1952

נר נשמה חודש אוגוסט

ט"ז אב תרצ"ב	18.8.1932	שמואל	אוסקובסקי
ט"ז אב תרצ"ב	18.8.1932	מיכאל	בן-דוד
ט"ז אב תרצ"ב	18.8.1932	מנחם	יפה
ד' אלול תרצ"ו	22.8.1936	ישעיהו	גרינמן
ט"ז אב תש"ג	17.8.1943	יוסף מאיר	קסטן
ד' אב תש"ו	1.8.1946	אסתר	ירושבסקי
ג' אלול תש"ז	19.8.1947	יוסף	הוכברג
ט' אב תשי"ד	8.8.1954	מנחם	גמורמן
כ"ד אב תשס"ז	1.8.1956	יובל	גלי
ו' אב תשי"ט	10.8.1959	ברוך	גולדשמיט
כ"ה תמוז תשכ"ז	2.8.1967	מירהלה	גפני
י"ט באב תשל"א	10.8.1971	דן	זאבי
י"ז אב תשל"ד	5.8.1974	פנינה	חזן
ט"ו אב תשמ"ב	5.8.1982	מרדכי	מגיני
ז' אלול תש"ן	28.8.1990	שלום	חזן
כ"א אלול תשנ"ג	8.8.1993	מלכה	מהגר
י"ג אב תשנ"ה	9.8.1995	מיכאל	בן-ארצי
י"ב אב תשנ"ז	15.8.1997	שמחה	גולני
ז' אלול תשנ"ט	19.8.1999	סוניה	בורשטיין
ט"ו אלול תשס"ב	23.8.2002	יוסף	חלק
ט"ו אב תשס"ד	2.8.2004	גדעון	כהן
ו' אלול תשס"ד	23.8.2004	מרים	דון יחיא
ט' אב תשס"ו	3.8.2006	מרים	בן-פורת
י"ד אב תשס"ו	8.8.2006	מורן	כהן
ט"ו אב תשס"ט	5.8.2009	צילה	כהן
ו' אלול תשע"ה	21.8.2015	יאיר	ברקאי
י"ד אב תשע"ז	6.8.2017	עמוס	גל

פרטים על כל אחד מהנפטרים ניתן לקרוא באתר ההנצחה של אשדות איחוד באינטרנט

בארכיון הקבוץ יש מפה בה משורטטים כל המבנים באשדות יעקב בעת הפילוג. המפה נקראת "תכנית אשדות יעקב 1.2.1952. בתמונה לעיל, העיגול במרכז הוא מגדל המים. מספרו במפה הוא 155. מסביב למגדל מסומנים הצריפים שהיו באותה עת באשדות יעקב. בסה"כ יש במפה 234 מבנים.

הגבול המדויק בין שני היישובים כפי שנכתב במפה זו הוא "בקו העובר בין שורת הברושים בקו ישר עם הגדר". הברושים האלה נמצאים בדרך שעברה לאחרונה ציפוי.

בשבועות האחרונים הארכיון עמל על תיעוד כל המבנים האלה: איזה מהם כבר אינם, איזה מהם עומדים עד היום וכיצד, אם בכלל, הם שינו את ייעודם. כדי להגשים משימה זו הארכיון נעזר בשלושה אנשים והם מוצגים כאן מהמבוגר אל הצעיר: אהרליה הדר, אורי ניב ואברהמיק חזן. תודת הארכיון נתונה להם מקרב לב על הסיוע הרב במשימה זו.

שאול ינאי

בוגי יעלון מכוון למעלה

העתיק ביותר (שהוא לאו דווקא מקצועה של רחב...), אמרו הרופאים: אנחנו הראשונים כי ביום השישי ברא אלוהים את האדם ואנחנו הינו שם. אמרו הזואולוגים: ביום החמישי ברא ה' את בעלי החיים, לכן אנחנו קדמנו. האסטרונומים שברו שתיקה ואמרו: ביום הרביעי יצר השם את המאורות- שמש, ירח, כוכבים, לכן לנו שמורה זכות הראשונים. הבוטניקאים לא אחרו להגיב: ביום השלישי ברא אלוהים את עצי הפרי הירק והעשב, לכן לנו הבכורה. ההידרולוגים שמעו והתקוממו: אנחנו הפרדנו ביום השני בין מים לשמים לכן לנו זכות קדימה על כל האחרים. מהנדסי החשמל שמעו את הויכוח הגואה ואיימו בבג"צ: ביום הראשון נאמר 'יהי אור', קבעו, ולכן אנחנו היינו שם ראשונים. או אז קמו הפוליטיקאים והתריסו: 'אם כך, אז מי אחראי לתוהו ובבהו'!

א.ר.

בעובדה אחת יסכימו אוהביו ומתנגדיו של בוגי יעלון כאחד: שר הביטחון לשעבר הוא פוליטיקאי מזן אחר. ישר כמו סרגל, הוגן והגון, פיו ולבו שווים. עושה רושם שפרישתו מהממשלה בעקבות פרשת אלאור אזריה ושות' (בליכוד מתעקשים שהוא פוטר ולא התפטר) שחררה אותו לחופשי. זה בוגי אחר. יורה לכל הכיוונים. לא עושה חשבון לאף אחד. כרגע מצהיר שהוא בעמדת בהמתנה, ובעיתוי הנכון מבחינתו מתכוון להסתער על ראשות הממשלה.

בששי שעבר התארח בוגי ביבית אילי בהנחיית אורנה שמעוני, עימה הוא מיוודד עוד מתקופת היותו רמטכ"ל. אם מספר מקומות הישיבה באודיטוריום הוא כמאה (לא ספרתי) הרי שבאולם נכח מספר כפול של אנשים, ללמדך על מידת העניין שמעורר האיש המתעתד להפוך למנהיג פוליטי מזן אחר. ואכן נראה שבחודשים האחרונים הוא מנסה למצב את עצמו כאלטרנטיבה שפויה, לבואש המציף את הפוליטיקה המקומית ולשכנע ציבורים מתלבטים ממרכז המפה והפוליטית וימינה, שרק איחוד כוחות בראשותו נותן סיכוי של ממש להחליף את ממשל נתניהו.

כדי להמחיש את המצב הנפיץ בשדה הפוליטי השתמש יעלון באנקדוטה הבאה (גזור ושמור): "נטוש היה ויכוח בין בעלי המקצועות השונים בעולם, מהו המקצוע

מלא טוב!
 לאודי ומנחם כהן
 להולדת הנכד
 ארחל כהן
 להולדת הנין
 בן בכור אפני וצ'לי
 מלא טוב למשפחה!

ברכות לדובי בן ה-70

בהמון אהבה והערכה מכל הלב

עמליה דיין בת-ארי וילדיה: עפר, אילת
ויעל דיין ובי"ב.

***דובשני = דב + שושני.** שזה שילוב
מנצח של ש"פ + ש"מ כיאה לדבש המתוק האהוב
על דובים בדרך-כלל

אלף טוב לבני השמונים
שהאיו לאבורות –
בריאות ואושר!

מיכאל לוי
אורי דלצ'ק

בית אקדמות

יום ג' פעמיים כי טוב 01/08/2017

למרות שכבר עבר שבוע או יותר, מאז אותה
יום חשוב ונזכור לטוב
וגם המון שנים מיום בו כרעה בת-ציון ללדת
את בנה בעל השער הזָהוב
ובין כל השמות העבריים, החליטה לבסוף
לקרוא לו **דב**.
אבל... אנחנו קוראים לו בשמות חיבה רבים
כמו דובי, או *דובשני, או דובצ'ק או מה
שמתאים

כי לקרוא לו סתם ככה ד - ו - ב .

זה נורא פשוט, פשוט מידי

כי הדובי הזה בעל יכולות וכישורים לרוב
ולמנות את כולם לא תספקנה 8 אצבעות ידי
כפי שכבר כתבתי בעבר: שהוא חרוץ כאילו
נולד חלוץ,

לפני 100 שנה בעמק יזרעאל,

פעם נהוג היה, שהבת הולכת אחרי הבן.

אך דובי הפך את המנהג, והלך אחרי הבת.
כך זכינו כולנו בהרבה מאוד נחת.

כי דובי עשה לנו ערבי תרבות וחגים נפלאים

והוא מצייר נפלא על כל דבר

אפילו על ביצים?!?! ... של יענים!!!

ואיורים לעלון. ובזמן שמשעמם קצת
באספות

הוא מנציח ברישומיו את החברים – הו-הו
איזה דמויות

הוא חקלאי – עובד אדמה בנשמתו, החל

מענף הבנות דרך ענף היענים,

ועד גינות הנוי היפות שהחזיר להם את ימי
הזוהר של החלוצים הראשונים.

וכל זאת תוך כדי בניית משפחה לתפארת

מדינת ישראל, ביחד עם חנה'לה

לבית שפירא, 3 בנים ובת. ויש כבר נכדים

ונכדות, המון שמחה ואהבה.

** אז המון מזל-טוב לך דב-דובון. שיהיה

לך רק טוב. המון בריאות

וגם כוח כדי להמשיך לעשות לנו קיבוץ יפה
ומועדון קשישונים מעניין.

הרבה נחת מהילדים והנכדים ביחד עם אשת
חיקך האוהבת והדואגת.

עוד מים למלך עבדאללה

והידרולוגיה של מי תהום. בנוסף, ניהל פרויקטים של תכנון הנדסי וייעוץ במשק המים עבור חברות ועמותות, ריכז וניהל את תכנית האב החדשה למשק המים עבור נציבות המים. ריכז את הצוות ההנדסי של הוועדה המשותפת ישראל וממלכת ירדן ליישום פרק המים בהסכם השלום בין המדינות. ביום העצמאות 2012 היה בין מדליקי המשואות בהר הרצל בעבור תרומתו למשק המים ועתה כאמור נבחר ע"י צוות האיתור לתפקיד יו"ר רשות המים.

גיורא, מהנדס מים בכיר, היה בין המצדדים בחלופת הירדן כאופציה נגדית להצעת מקורות להזרים את המים לממלכת ירדן (נכון להיום 55 מלמ"ק במחיר סמלי בלבד, ובעתיד הנראה לעין כ-100 מיליון מ"ק) בצינור סגור. חלופת רשות המים, אומר שחם, אמרה לספק המים לירדן באמצעות צינור, לעומת החלופה שאני הצגתי, והיא-לספק את המים באמצעות אפיק הירדן הטבעי עד תחנת תל אור, ומשם לתעלת עבדאללה שממלכת ירדן. היה מאבק גדול שנמשך בין השנים 2014 ועד 2016 כאשר מקורות מגישה תוכנית מתאר ארצית להחליף את קו כנרת בית שאן הקיים (כב"ש) הישן בקו חדש. מאחר ולא היה לה ענין להסתבך עם הזרמת מים לירדן שלא דרך צינור, גייסה מקורות את כל הדיוויזיות ועורכי הדין, כאשר אני, יחד עם חלק מאנשי האזור נלחם בזה. לצערי נכשלנו במאבק, כאשר ועדת הערר וועדות התכנון כפו על הוועדה המקומית עמק הירדן להנפיק היתר בניה לצינור, ומרגע שהתקבל ההיתר, החלו בעבודות ההנחה שנמצאות עתה בשלב מאד מתקדם. מאז שהתמניתי (בהמלצה של ועדת איתור שהקים השר יובל שטייניץ) למנהל רשות המים, מוסיף שחם, אני מנוע מלעסוק בנושא למשך תקופת צינון בת מספר חודשים בגלל חשש לניגוד עניינים. כשתסתיים תקופת הצינון, מצהיר שחם, אני מתכוון לשוב ולעסוק בהחייאת הירדן הדרומי ויש לי כל מיני רעיונות כיצד לקדם את הנושא.

סוף בעמוד הבא

מי שנוסע בשבילי עמק הירדן ולאורך כביש 90 יבחין בנקל בצינורות ענק המונחים זה לצד זה. כל צינור כזה שקוטרו 64 צול (160 ס"מ) ואורכו 12 מטר, מועמס על סמיטריילר ונפרק במקום המיועד לו. אנשי חברת מקורות האחראית על ביצוע הפרוייקט שעלותו נאמדת במאות מיליוני שקלים, עוסקים בכריית תעלה שעומקה חמישה מטרים בתוכה מונחים הצינורות העבים המתחברים זכר לנקבה ללא צורך בריתוכים. מחפרי ענק חורצים את האדמה באזורים החקלאיים כאשר בעומק של מטרים ספורים בלבד מתגלים מי תהום שהם תוצאה של שימושים חקלאיים אינטנסיביים. קצב ההתקדמות מ'בריכת בית זרע' ועד דגניה מרחק של כחמישה קילומטרים, מהיר מאד וצוותים גדולים מאד של החברה עובדים במלוא המרץ. הפרוייקט הנוכחי נעשה במסגרת הסכם ישראלי ירדני במסגרתו תכפיל את כמות המים המוזרמת לירדן באמצעות הכנרת מ-55 ל-100 מיליון מ"ק בשנה ותקבל בתמורה לכמות הנוספת, מים ממתקן התפלה ירדני שיוקם באזור עקבה ויספק את צרכי החקלאות של ישובי הערבה הדרומית.

גיורא שחם איש המושבה כנרת, משמש מזה מספר חודשים כיו"ר רשות המים. בשנים האחרונות שימש שחם יועץ לחברות תשתית גדולות בתחום הידרולוגיה עילית

עוד מים למלך עבדאללה - סוף

תסתיים אחרי מספר שנים שחונות בהן כמעט לא נכנסים מי גשמים לכנרת. צריך לזכור שבמפלסים נמוכים יורדת איכות המים, בין השאר כתוצאה מעליית המליחות.

מדברים לאחרונה על שימוש במתקני המוביל הארצי לשאיבת הפוכה של מים מותפלים לכנרת. מה דעתך?

הזרמה כזו בשאיבה הפוכה היא בזבוז משאבים, משום שהעלות גבוהה בהרבה מהתועלת. 60 מיליון קוב יעלו את מפלס הכנרת בעשרים ס"מ בלבד, ואז מה עשינו? האם פתרנו את בעיית הכנרת? ברור שלא.

אז מה הפתרון לדעתך?

בסוף מתישהו הוצורת תיגמר, אומר שחם, ומרמז לקב"ה. מסופר בתנ"ך שהיו תקופות של רעב בארץ בגינן יעקב ובניו ירדן מצרימה. למזלנו ישנם היום מתקני התפלה, ולא צריך לרדת מצרימה. אני מאמין שבמהרה בימינו הכנרת תשוב ותתמלא ונראה את סכר דגניה פתוח. אינשאללה.

אבנרון

שחם: 'מתישהו הוצורת תיגמר'

בית המשפט קבע מה שקבע ואני מכבד את פסיקתו, מוסיף שחם, לאחר הרהור קל, אבל להגיד לך שהחלטה היתה מוצדקת? ברור לי שלא, בעיקר על רקע העלות הנמוכה שהצענו, שהיא כמחצית מהצעת מקורות, והערך המוסף, עשוי היה להביא תנופת פיתוח גדולה לעמק הירדן.

אחת הטענות של רשות המים ומקורות היתה שבאפיק זורם לא ניתן לערוב לאיכות המים?

לירדנים אין זה משנה, מסביר שחם, כי ממילא הם שופכים את המים המגיעים מישראל לתעלה פתוחה. לעצם העניין, התקבלה הכרעה ואני מנוע מלעסוק בנושא עד תום תקופת הצינון.

מוצא הירדן הדרומי מהכנרת נחסם בסוללת עפר. מדוע?

כתוצאה מירידת מפלס הכנרת, המוצא של הירדן התייבש, וכדי להבטיח אספקת מים סדירה למשאבות של עמק הירדן כמו גם לממלכת ירדן ולאתר הצליינות 'ירדנית', הוקמה סוללת עפר שסמוך אליה מוקמו מספר משאבות באמצעותן שואבים מים מהכנרת לאפיק הירדן וממנו לתחנות השאיבה שבדרך.

אתה מודאג מהמפלס הצונח של הכנרת?

מפלס כה נמוך אני כמעט לא זוכר, ויכול להיות שבתוך הקיץ הנוכחי נגיע למפלס הנמוך ביותר שנמדד אי פעם. נשאר רק לקוות שהחורף הבא יפתיע לטובה והבצורת

מזל טוב לך נעמי פולני!

עניינינו יהיה בהרבה יותר טוב. זה מדכא נורא הפרצוף השליו שלו. לא יכולה לשאת את זה. זה מפריע לי לחיות. דוגרי כן. אז בואי נדבר על תרבות. יש סרטים טובים בקולנוע ויש שירים טובים, היא מעידה, אבל יש המון חרבוני. ממה מתנחמים? לא מתנחמים כי בכל מקום נדמה לך שיש שקר סילוף או טובת הנאה אחרת, שלא שייכת לעניין וזה משחית ומעכיר את החיים. אני שונאת את הסגידה. הכל כאן בלי פרופורציות! אני שואל אותה האם יש תחליף לתרנגולים? לא יכול להיות דבר כזה עוד פעם. די, היא מהסה אותי 'בוא נפסיק, אין לי כח לראיונות'. האם הכל כל כך רע בעיניך? יש דברים טובים היא משיבה אבל הסילוף משחית. רוצה לחזור לדופק הנורמלי אבל איפה הוא?

'את נראית נהדר לגילך' אני מחמיא לנעמי ומקווה לקבל תודה חרישית אבל נעמי בשלה. 'מה זה נראית נהדר? מרופטת...'. כך מסתימת השיחה הקצרה שלי עם 'אם התרנגולים' שלא נותנת הנחות לאיש, גם לא לעצמה.

אבנרון

נעמי פולני חוגגת 90. 'איך המרגש' אני שואל בפשטות טלפונית תשובתה אותי קצת מביכה. 'עייפה יותר מדי זה מה שמפריע', אומרת בעלת הצמה הנצחית. 'לומדת על בשרי מה זה קשיות'. 'קשיות' אני שואל? כן היא משיבה, זו פעם ראשונה שאני קשישה, בפעם הבאה אני כבר אדע... רק לקראת תשעים, מדייקת פולני את עצמה, התחלתי להרגיש שאני קשישה באמת. אורחות חיי פוגעים בי, היא מפרטת. אני לא ישנה מספיק, לא אוכלת מספיק; כלומר לי זה מספיק, אבל אולי הגוף צריך יותר. 'החברים שומרים קשרי? אני מנסה להטות את השיחה לאפיקים חיוביים. 'שומרים גם שומרים. לא מזמן חגגו לי בצוותא עם גברי, חנן גולדבלט, שלימליה בר שביט ועוד רבים וטובים מדור התרנגולים שצעירים ממני בתריסר שנים. ממש צוציקים'.

עמק הירדן זה לא סביבה הכי טבעית לאומן יוצר, היא מעידה על עצמה, ולכן יש לי שני בתים. אני אוהבת מאד את תל אביב ואוהבת מאד את המקום הזה (מושבה כנרת בעמק הירדן) בו אני חיה ביומיום. איך אני מגיעה לתל אביב? הפסקתי ללכת רגלי, היא מצחקקת, 'אוטובוס או מונית עושים עבורי את העבודה. איך נראית המדינה שלנו? אני תוקע תריז בפרץ האופטימיות שתקף אתה. 'עצוב לי מאד איך שהמדינה נראית וזה מה שעושה את העצבויות. ברגע ש'הדבר הזה' (כוונתה לראש ממשלתה) לא יהיה עוד בראש

גיזום שדרה - בין אז להיום - ע. דיין

הורדנו אורן קנדי יפהפה שצמח בקרבת בית התינוקות מצפון לחדר האוכל. אז כמובן עוד לא היו כלים משוכללים שמרימים את העובד מעל הקרקע ומה שעשינו היה בעמידה על סולמות או מהקרקע ותודה לאל נשארנו כולנו בחיים. גם את התמרים גדדו או טיפלו רק בעזרת סולמות, כי פשוט לא היתה דרך אחרת להגיע.

היום כבר יש מכונות משוכללות שבעזרתן הרבה יותר קל לבצע עבודות כאלה אך שעת עבודה של כלי כזה ומפעיליו עולה כנראה כסף רב. איני יודעת למה הוזמנו אותם כלים דווקא עכשיו בעיצומו של הקיץ, במקום בחורף, כמו שנהוג היה פעם.

כנראה בגלל שזמנם של הקבלנים יקר, הם סיימו לגזום תוך יומיים ואני שרציתי לנסוע במדרכה הראשית, הבנתי שאני יכולה לחטוף פנצ'ר באחד מגלגלי הקלנועית שלי מכל מיני חתיכות חדות של עץ שנוצרו תוך כדי הגיזום. מִפְּיֹון שכבר הוצאתי כסף רב על תיקון והחלפת גלגלים, צמיגים ופנימיות, החלטתי הפעם, לקום מוקדם בבוקר, ולקחת את המטאטא הגדול שיש לי ולטאטא את כל גזרי העצים והלכלוך שנוותר על המדרכה הראשית בה עוברים חברים וילדים רבים, לפני שיתחיל החום הגדול.

השעון אמנם צלצל, אבל חשבתי שעוד חשוך מדי, וכאשר סו"ס קמתי והלכתי עם המטאטא, גיליתי שמישהו כבר עשה זאת לפניי וטאטא את המדרכה הראשית שעוברת ע"י הכולבו ובית-אחדות, ונשאר לי לטאטא רק את המדרכה המסתעפת ממנה מזרחה אל חדר האוכל. עכשיו צריך לבקש את סליחתם של הצמחים שגדלו בנחת בצל הפיקוסים, ולפתע נחשפו להמון שמש-שישתדלו להחזיק מעמד ולא רחוק היום שיגיע הסתיו ועימו היורה, בתקווה שתהיה שנה גשומה.

בינתיים, נתנחם בבנין ציון, במזגנינו ובבריכת השחייה למי שחובב אותה.

שבת שלום **עמליה דיין בת-ארי**

לפני כמעט 60 שנה עבדתי בגינות הנוי בחסותו של מיכאל בן-ארצי ז"ל. כמו כל אחד מאיתנו היו לו מעלות ומגרעות. מגרעת רצינית היתה ההתייחסות שלו לכל טעות שנעשתה בגן-הנוי, כאילו מדובר בסוף העולם. לחלוצים שהגיעו מאירופה לא ניסיון בחקלאות בכלל, במיוחד בגידול צמחים באקלים המיוחד של עמק הירדן. אפשר לומר שהכול היה מין ניסיון אחד גדול שאם הצליח, היתה השמחה גדולה ואם חלילה נכשל, אז היו צריכים לנסות דרך אחרת ולבחון אם תצליח. למיכאל ב.א. ז"ל היה קצת מזל ללמוד מנסיונו של הגן יעקב שוורצמן – שור שלמד את מלאכת הגננות אצל אדריכל הגנים **עולמי** (אחיה של חברתנו מרים ספרוקט-עולמי ז"ל) שעבד וגינן את גינות הנוי של שכונת הפקידים והחשמלאים של חברת החשמל בשכונת תל אור בנהריים. מיכאל התמיד ללמוד ולהוסיף על הידע שכבר היה קיים. והיה נוסע לימי העיון המיוחדים של הגננים שארגנו התנועות הקיבוציות.

אחד הדברים שהביא מאותם ימי עיון היה גיזום ודילול של עצי השדרה שבתחילה נקלטו וצמחו בצורה נהדרת ובהמשך החלו חונקים אחד את השני כשענפיהם מתחככים זה בזה בעוצמה מסוכנת. לכן כדאי מאוד לגזום ולדלל קצת והעונה הטובה ביותר לכך היא החורף.

בהיותי חניכה בחברת הנוער התייצבתי לעבודה בשעות הבוקר. כאשר היו ימים שהאדמה היתה רטובה מכדי להפוך בקלשון או לעשב במעדר, היה מיכאל נותן בְּיָדִי שניים מאיתנו משור ארוך שיש לו שתי ידיות, אחת בכל קצה והיה אומר לנו לאיזה עץ צריך להגיע ולעיתים לא רק לגזום אלא פשוט לכרות, כי הוא תקוע בצפיפות קשה עם עוד המון עצים וכשאני חושבת על כך היום, זה נראה לי מוגזם- ואפילו מסוכן. אני זוכרת בפירוש שהייתי בקצה אחד של המשור הארוך ועוד נער או חבר בקצה השני, ואנחנו מנסרים ומנסרים – כמו שרואים בסרטים וכאשר ראינו שאנחנו מתקרבים לרגע שהעץ עומד ליפול, התרחקנו. בצורה זו

מי ומה באשדות

איש התשתיות שלנו הוא כתובת מיידית לכל תקלה או פיצוץ במערכות, ויוסי מיומן היטב בכיכד להרגיע את הציבור ולרומם את רוחו באותם רגעי שפל. הפעם מדובר בתקלה נדירה יחסית כמותה לא זכורה זמן רב. לעת ערב הגיעו דיווחים על פריצת מים גדולה ממערב לקיבוץ. עד מהרה התברר שמקור הדליפה הוא בקו מי השתיה של הקיבוץ שנסגר לשעות ארוכות. אחרי עבודה מאומצת שנמשכה עד שעות הבוקר המוקדמות, הוחלף הקטע הפגום בקטע חדש, והמים שבו לזרום בברזים. במהלך אותו לילה, הגדיל מנהל 'בית איל' אלמוג אביעוז לעשות כאשר הזמין את חברות וחברי אשדות איחוד לבוא להתקלח חינם אין כסף. גם בכל-בו נערכו מיידית להספקה מוגברת של בקבוקי מים. עם סיום הארוע נותרו שתי שאלות פתוחות:

א. מדוע התקלות מתרחשות תמיד באיחוד ולא במאוחד. היכן השויון בנטל?
 ב. מדוע לא להתקין קו מי שתיה חלופי, ולו בקוטר קטן, שיתן מענה זמני לארועים מעין אלה, על תקן גנרטור חירום.

כאשר מדברים על שילוב של תושבי ההרחבה עם האגשי'חניקים עולים וצצים רעיונות שונים ומשונים, אבל דומה שטרם נמצאה נוסחה גואלת כיכד מייצרים מכנה משותף אמיתי. לאחרונה דומה שהושגה פריצת דרך בנושא, כאשר בני נוער מינוף אשדותי משתלבים בענפי המטעים והופכים לעובדים מן המניין, כולל לקיחת אחריות, על כל המשתמע. מי שאחראי למגמה החדשה הוא אורן ראובני מנהל המטעים, שמקדיש לנושא תשומת לב רבה. מבחינתי אומר אורן, אם שניים מהקבוצה האיכותית הזו, יישארו בעתיד בחקלאות אשדות, הרי שהשגנו את שלנו.

המשך בעמוד הבא

מי שמחפש אחר סימנים לסתיו קרוב עשוי למצוא אותם בעננות הלבנבנות שמעטרות את שמי הבוקר. אלא שזה מראה מאד מטעה, כי בתוך שעתים לכל היותר, הכל מתפוגג, ואותן עננות משייטות הופכות לאדי מים המתנפצים לך ישר בפנים. החזאים מבשרים שעד כה אוגוסט עומד בציפיות בהשוואה ליולי האימתני, אלא שבשבוע האחרון הפגין אוגוסט נחישות בלתי מתפשרת ושידרג את עצמו למעמד יולי. מי שסבור שבספטמבר צפויה לנו הקלה של ממש בעומסי החום, שיקח הרבה אור, כי הבריכה ממילא נסגרת בסוף החודש.

מעמדי אופניים נועדו למטרה אחת - לעשות סדר. לפני כמה חודשים התקין שמעון המסגר לבקשת אנשי החינוך החברתי, 25 עמדות לחנית אופניים בצד הצפוני של חדר האוכל. אותן עמדות דופנו בטוף אדמדם שימנע רטיבות ובלוח עץ למנוע גלישת הטוף למדרכה, אלא שהמציאות עולה כנראה על כל דמיון, ורובם ככולם של המעמדים נותרים מיותרים, עדות לכך שהאופניים מוטלות במקום אחר. לטעמי הפתרון הנכון הוא לשים מבוגר אחראי סמוך לכניסה הצפונית, שימנע כניסת ילדים שאופניהם זרוקים. סביר להניח שבתוך שבוע יתרגלו הזאטוטים, והמעמדים היפים יזכו לעדנה מחודשת.

מי ומה - סוף

מיממה, הזמין הרבש"ץ גרר שפינה את המקרה הגאה למקום מבטחים.

יש שכינו את המקום 'מתחם אריאלי' על שמו של האיש שהנהיג את מהפכת החום שלא צלחה, ובגין שני חורפים אכזריים במיוחד, הושבתה כליל ותחתיה נרכשו דוודי שמש שאותו אריאלי ז"ל סבר, במידה לא קטנה של צדק, שיכערו לנו את הקיבוץ. בשבוע שעבר הגיעה משאית מנוף שאספה את הטובין שנותרו מן המתחם הזנוח, ובכך בא אל סיומו עוד פרק בחיינו. שאול אלטר שחיפש חודשים ארוכים קונה לציוד הנ"ל יכול לרשום לעצמו 'וי' נוסף בטרם ייפנה את כיסאו.

בת life!

עלון 1500
עריכה ומי ומה – אבנר רון
שער ואיור – אירית גל
צילום עלון – אתי רון

תקפותם של חוקים נמדדת במידת יישומם, קל וחומר דיני תעבורה הנוגעים בנו פעם אחת כנהגים ופעם שניה כהולכי רגל. לפני שנה בערך נכנסה לתוקף תקנה הקובעת שיש לתת זכות קדימה להולך רגל במעבר חציה, גם אם רגלו טרם נגעה בכביש. הפלא ופלא, תקנה זו מצויינת על ידי רוב מכריע של נהגי ישראל ומונעת מספר רב ומיותר של תאונות שארעו בעבר סביב מעברי חציה. אני באופן אישי נוהג לעצור את רכבי מטרים אחדים לפני מעבר החציה, צעד שמאותת להולך הרגל שאני קשוב אליו.

לאחר שעמליה הביעה בדפים אלה פליאה על גיזום הפיקוסים בעיצומו של הקיץ, אני מצרף תמיהה משלי על כך שרבים משתילי האבוקדו שניטעו כבוסתנים בסמוך לכביש הגישה התייבשו ומתו עוד בטרם עלה סומק על לחייהם. האמת שהגננים פחות אשמים ומי שאחראי לכך באופן ישיר היא קרינת השמש ששורפת ללא רחמים. נ.ב - גם בגינת הפרטית מתו שתילי אבוקדו מאותה סיבה.

דומה שבמאי, מוכשר ככל שיהיה, לא יכול היה לביים סצינה כה הזויה כפי שהתרחשה השבוע מול שכונת התמרים. רכב מסוג 'ניסן' מיקרה' בצבע שחור הצליח בניגוד לתורת הסיכויים לדלג על כמה אבנים וגזעים כרותים של תמרים ולמצוא שם את המנוחה והנחלה. סצינה זו הזכירה לרבים את השורה המפורסמת משירו של רוטבליט "הקיבוץ מביט במכוננית". מאחר ולא נמצא נהג שיקח על עצמו אחריות, והרכב נותר נטוש למעלה